

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendőek.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

A negyedik év küszöbén.

Három év telt el azóta, hogy az „Erdőőr” ezimű lapunkban először emeltük föl szavunkat az erdészeti altiszti személyzet érdekében s megindítottuk a jogos harczot minden ellen, a mi érdekeit támadta. Három év rövid idő, csak egy pillanat, vagy annál is kevesebb az idők mérhetetlenségében, de hosszú az annyira rövid emberi életben. Mi, rövid életű halandók bámulva látjuk, hogy milyen soká és milyen sokat küzdöttünk s ha sikerült is némi eredményeket kivivnunk, azok vajmi kicsinyek ahhoz képest, a mennyit érettük küzdöttünk.

Ne essünk kétségbe! A zsidók Egyiptomból való szabadulásuk után negyven hosszú

éven át bolyongtak a pusztában s a kijöttek közül alig látta meg egy is az ígért földjét, sőt magának a vezérnek is csak távolról mutatta meg azt az Ur, de nem engedte meg, hogy oda be is lépjen. A rabszolgaságban felnőtt nemzedék nem volt érdemes rá, hogy sorsa jobbra fordulását megérje, annak pusztulnia kellett s egy új, szenvedésekben meg-edzett nemzedékre volt szükség, hogy részese legyen a jólétnek.

Vajjon mivel érdemelte ki magának a régi nemzedék azt, hogy óhajai ne teljesüljenek, hogy küzdelme hiába való és reá nézve eredménytelen legyen?

A könyvek könyve, a Szent Biblia megtanít minket az okok megismerésére: az a régi

TÁRCZA.

Gyermekölés.

A „Hazánk” után.

Azt mondták neki, hogy most már menjen haza, meggyógyult, a kis gyerek is egészséges, hát most már nincs helye a kórházban.

Haza! Hát hogy menjen ő most haza! Hiszen, ha egyedül menne, a kis gyereke nélküli, akkor is nagyot néznének, hogy mit keres ő otthon, honnan azért küldték el a városba, hogy ne pusztítsa a kenyeret, a miből oly igen kevés van. Oh, bárcsak soha se látta volna azt a gyűlöletes, borzasztóan romlott várost, hol a lelkiismeretlenség, az önzés oly feneketlen, mint a tenger, melyről azt hallotta, hogy hegyeket lehetne belé temetni. Mért is küldték őt el onnan hazulról, azok közül az édes szép magas hegyek közül, hol nincs zaj, nincs izgalom, hol a férfiak nem hazudoznak annyit.

Most menjen ő haza a gyerekével, a ki miatt a helyéből is elküldték, mondván, hogy ő nem szobaleánynak való ő, akiről leri a gyalázat. A gyalázat! Még ebben a förtelmes városban is gyalázatos ő. Csalogatta őt, hogy így-ugy, mennyire szereti, mennyire boldogok fognak lenni. Örökké fogja hallani azt a suttogást, melylyel fülébe sugta a szerelmet. Milyen láz fogta el akkor, milyen rettenes erővel szorította magához annak a fiúnak a bodros fejét, s hogy átadta magát a szerelemnek, melynek izzó hevében, majd hogy el nem égett. S aztán mikor észrevette az a gaz, — mert gaz, hiszen nem szerette, csak hazudott — mikor észrevette, elhagyta, eltűnt nyomtalanul, soha sem látta őt többé, soha, soha . . .

— Már megint sir Boris, már megint? — szólt hozzá a főorvos, a ki egy igen derék, jó öreg ur volt, — Nézze itt az utiköltség, szedje össze magát, vegye a kis gyereket meg a batyuját, itt van nem messze az állomás, menjen haza, pihenje ki magát.

Fejér Boris megcsókolta a főorvos ur kezét, aztán

elem híján volt a nemes lelkesedésnek, a büszke öntudatnak, veszekedő, bizalmatlan vezetői és jóakarói irányában. Fölbuzdulása nem volt egyéb mulékony szalma lángnál; egy-egy csoda képes volt őt fölhevílyozni, de csak pillanatnyi volt az ő fölhevülése; ha elmaradtak a csodák, sutba került a lelkesedés is; vége volt a férfias kitartásnak a küzdelemben. Ha a Jehova nem adta meg neki rögtön az ő kívánságát, arany borjut öntött magának s azt imádva hajtotta meg térdét.

Ime, hű hasonmása az erdészeti altiszti személyzet küzdelmének. Kibontottuk a zászlót, nemes irányu jelszavakat irtunk rá s az érdekelteknek bár csekély, de lelkesült serege tömörült közéje, abban a hitben, hogy az eredmény csekély küzdelemmel, nyomban kivivható. Az ígért országa nem jött azonnal: a lelkesedés csökkenni kezdett s csakhamar több volt a szökevény, mint a hűségesen kitartó bajnok. A sereg ugyan kiegészítette magát új meg új bajnokokkal, de a sereg ez által nem növekedett, hanem megmaradt az ő csekélységében, mely fönntartja ugyan a küzdelmet, de eredményeket kivívni alig képes.

Ezen a dolgon segíteni kell, ha csak nem akarjuk végleg föladni a további küzdelmet, lemondva minden reményéről egy jobb, egy szebb jövőnek. Mindaddig, míg nem tömörülünk egy

lobogó köré a közös célok elérésére irányított küzdelemben, szétforgácsolt erőnk mit sem lesz képes kivívni s a nagy világ nevetve fogja nézni kinos vergődésünket és nem ajándékoz meg azzal, mire céljaink elérésében legnagyobb szükségünk van: tiszteletével és támogatásával.

Alkalmunk volt eddig tapasztalni, hogy teljesen elárulva, magunkra hagyva vagyunk. Az elüljárók inkább ferdén, mintsem jó szemmel nézik a létért való harczunkat s ha akad is közöttük itt-ott kivétel, nem meri a többség hatalmával szemben jóindulatát nyilvánítani. Elhanyagolnak minket anyagilag, el szellemileg is.

Küzdelmünk új, negyedik évének küszöbén új irányt kell adnunk tevékenységünknek. Le kell immár tenni arról a gyáva lelkeknek saját tulajdoságról, hogy mindig csak mástól várnak valamit s ők maguk mit sem tesznek a saját érdekükben.

Minden téren a saját erőnkre utalva, mutassuk meg, hogy ez az erő nem képzelt fikció, hanem olyan igazi erő, mely tetteinkben is megnyilatkozni képes.

Mutassuk meg, hogy a szakirodalom terén sem szorulunk másra, hanem van köztük is elég olyan, ki a hétköznapi módon fölülemelkedve a heverésre és pihenésre szánt időt a közjó érdekében föláldozni kész s nem rejtegeti a benne rejlő tudást és tapasztalatokat a világ előtt, mint a hogy elrejtette a rest és hűtlen szolga az ura

összeszedte kevéske holmiját. Szinte maga se tudta, mit csinál, öntudatlanul vette ölébe pólyás alvó kis gyereket, leány volt az istenadta, másik kezében batyuját fogta, köszönt erre is arra is, aztán megindult az állomás felé. Oda meg is érkezett, fel is ült valahogyan egy kocsiba, meg is indult véle a vonaton, de az egész mintha csak álmodná. Csak az az egyetlen egy volt tiszta előtte mind végig, hogy neki haza kell mennie, s hogy otthon az egész falu gunyolni, üldözni fogja, mint két éve Balla Marist, s hogy az apja kiveri a házból, a legények meg, a kiknek pedig hej be nagyon tetszett valamikor, rája se néznek, vagy ha szóba állnak is véle, azt is csak azért teszik, hogy megcsúfolják, lealázzák.

Óh, ha ez a gyerek nem volna! Talán nem tudná meg soha senki, maradna minden úgy, a hogy volt.

Egyedül maradt a kocsiban mindvégig. Ki-kinyitották a kocsiját, de be nem jött senki, látván, hogy kis gyerek van az ölében. Hogy gyűlölik ezek is.

S aztán elkezdett a gyerek sirni rini a hogy a

torkán kifért. Óh hogy hasította a fejét az a sirás, hogy tépte a fülét az a sivitó hang. Ime, maga a minden nyomoruság okozója, ő maga kiáltja teli a világot az anyja gyalázatával. Hogy rugkapál, hogy ordít a förtelmes.

Este volt, mire megérkezett. Jó két óra még az ő faluja. Éjfél után lesz, mire beér. Talán jobb is, hogy nem látja senki, azért nem is az országuton megy, hanem a dülön, a vetések közt, ott nem találkozik senkivel.

Sötét magaslottak a hegyek előtte a hold fényében. Langyos májusi szél fújt a hegyek felől, zizegett a vetés, csiripelt az ezernyi tücsök szanaszét a mezőn. Nekiindult. A gyerek csendes volt, az erős mezei illat elaltatta.

Az ismerős ut, melyen oly sokat járt annak előtte, fölvezetett a dombokra s aztán az erdők közé bujt. A hold, mely méla fényével megvilágította idáig, a fák mögé rejtőzött, s csak itt ott vetett egy-egy fényes foltot az ut meszes földjére. Suttogott a fa lombja,

által reá bizott talentumot. — A tér, a melyen mozoghatunk, nagy és háládatos; az erdészet, vadászat kimeríthetlen forrásul szolgál, van ezeknél mindig mit irni, csak egy kis akarat és igyekezet kell hozzá. Minden vidéknek meg vannak mindkét téren az ő különlegességei, melyeket szívesen vesz a velük ismeretlen s érdekekkel fogja olvasni a mások tapasztalatait és igyekezni fog azokat a saját javára fordítani.

Az emberi élet nem egyéb a kísérletezések hosszú láncolatánál s ezek vezetik az emberiséget a tökéletesség felé, mert elhagyva azt, a mit helytelennek és rosszsznak lenni tapasztaltunk, ezek által jutunk a jónak és helyesnek megismerésére.

Föl tehát tette, kedves bajtársak! Mutassuk meg végre, hogy számot tevő tényező vagyunk a társadalomban s nem megvetendő része a folyton munkálkodó és haladó emberiségnek.

Lapunk szívesen megadja a teret mindenkinek tudása kifejtésére s ha a siker nem is lesz azonnal teljes, ez ne riasszon senkit sem vissza. Soká kell az árnak a szögletes követ hömpölygetni, míg gömbölyűvé lesz, de utóvégre még is kicsiszolódik.

Kinyitottuk a negyedik év ajtaját: tessék azon belépni nemes törekvéseink templomába?

LEVELEZÉS.

Perecsény, 1897 szeptember 22.

Tekintetes szerkesztő ur!

Az országos segélyegylet megalakítása, illetve a megalakítás módozatainak megbeszélése céljából az ungvári kincstári uradalom erdészeti altisztjei folyó hó 19-én gyűlést tartottak a dr. Bantlin-féle vegyi gyár vendéglőjében. A gyűlésre összesen huszonnyolczan jelentünk meg; az altisztek egy része azért maradt el, mert a szarvasbögésen kénytelenítették maradni.

Az altisztek tulnyomó része a Nagy-Berezna felől jövő vonattal érkezett meg reggel 6 órakor Perecsénybe, a másik rész a Turja völgyből reggel 7 órakor kocsi-kon, míg a harmadik részt az Ungvár felől a kilencz és fél órakor berobogó vonat hozta. Az összes altisztek — háromnak kivételével — egyenruhában, ezüst zsinoros zubbonyban s ugyan ilyen diszítésű sapkában jelentek meg; öröm volt nézni a szép egyenruhába bujtatott nyalka legényeket s még magam is majd hogy kinéztem a szememet bámulásukban, hát még a lakosság, mely még ennyi s ilyen diszesen öltözött erdőört soha sem látott. Mindenki dicsérőleg nyilatkozott felőlünk, s valóban örömeire lehetett felettes elöljáróinknak az altisztek ilyen tömeges és diszes összejövedele.

A gyűlésteremben 10 órakor gyülekeztünk s a kölcsönös bemutatkozások és üdvözlések után elnököl egy szívvvel, lélekkel Tóth Károlyt, mint a hivatal egyik legrégibb főerdőőrt, ezt a valóban, imponáló, kimagasló alakot választottuk meg, ki is nyomban fölállván, miután a benne összpontosult bizalmat megköszönte s a reá ruházott tisztet elfogadta, szép és

meg-meg zörrent a haraszt valami éjjeli állat mozgásától, s ő csendben, halkan, hogy meg ne hallja senki, lopódzott az erdő kacskaringós útján. Szemei előtt minduntalan feltűnt egy-egy kép a multból, egy-egy rettentő jelenet félelmes látványa a közel jövőből, aztán egyik kép a másikat üzte ki agyából, keresztül zugott az emberek lármája, az utcza zugása, annak a férfinak a suttogása, az apja átkozó kiabálása, minden a mi csak rémes hangzürzavart alkothat, keresztül-kasul zugott az agyán. S a mellett körülte oly nyomasztó volt a csend. Nem tudott oly halkan járni, hogy meg nem hallja önmaga sem lépteinek neszt. Csak a fák lombjai zugtak mindig erősebben. Egy tisztáznál fölnézett az égre, a szél nagy fekete fellegeket kergetett a hold előtt, s olyankor, mikor a hold tanyérját eltakarta, oly szörnyű sötét lett, hogy semmit sem látott. Sietett előre, a hogy csak tudott. Mikor ki ki bukkant a hold s az utat láthatta, csak úgy szaladt, hogy minél előbb kiérjen az országútra. Végre elért az erdőnek arra a pontjára, melyen a gya-

logut keresztezte az országutat. A völgyből jött itt fel az ut s széles fehér szalagján, a hogy megvilágította a hold, végig lehetett látni. Innen már nincs messze a falu.

De az ereje elfogyott.

Leroskadt az ut mellé a puha fűbe. Feje zugott, szédült, tagjai remegtek a nagy fáradságtól s a félelemtől. A veríték csurgott homlokáról. Egy fa törzsének támaszkodott s úgy nézett le az utra. Megint elfogták rémlátományai, s a mint egyet-egyet zugott a szél, megrázva a fák lombjait, úgy érezte, mintha ellenséges hatalmak, tulvilági erők rohannának rá s akarnák izzé porrá törni meggyalázott lelkét, testét, mely gyalázatot fog hozni mindnyájukra, egész családjára, rokonságára. Mintha anyja szemrehányó, siró, jajveszéklő alakját látná s hallaná keserű kifakadásait. Mintha látná apját, hogy rohan reá vad dühvel, hogy rázza kezében a nagy botot, melylyel le fog sujtani reá. Hogy szidja, lökdösi, rugja, csufolja mindenki, hogy kaczag rajta a világ.

lendületes szavakban nyitotta meg a tanácskozást. Jegyzőnek szintén egyhangulag Sznoha Vilmos erdőőr, derék bajtársunkat választottuk meg.

A már előzőleg Ungvárt elkészített alapszabály tervezetét Magdó Márton erdőőr olvasta föl értelmesen, nagy figyelem között, melyet némi megvitatás után az értekezlet elfogadott s ezt jegyzőkönyvileg határozattá emelte.

A fölvetett jegyzőkönyv másolatának lapunkban való közzététele véget a t. szerkesztő urhoz leendő eljuttatásával Sznoha Vilmos, a gyűlés érdemes jegyzője biztatott meg.

Szép és nemes az eszme, a melyért küzdünk, adná Isten, hogy mielőbb megvalósulna!

Délben közös ebédhez ültünk s rövid ideig tartó vig társalgás után kiki haza tért nehéz kötelességeit teljesíteni.

Vajha példánkat a többi hivatalok alkalmazottjai is mielőbb követnék, akkor biztos reményünk lenne a sikerre, mert csak egyesült erővel érhetünk célzt!

A szerkesztő urnak igaz hive

Bertóthy Zsigmond
m. kir. erdőőr.

Rozsnyó, 1897 szeptember hó 29-én.

Tekintetes szerkesztő ur!

Vidékünkön annyira mozgalmas az élet, hogy mindig lenne érdekes közölni való, ha az ember sok dolga és gondja mellett egy kis szabad idővel rendelkezne. Most, hogy erre szert tettem, legyen szabad egy pár érdekes esetet kedves lapunkban közzé tenni.

Magyar István erdőőr, ki Gömör megye Licze községének határában, az úgy nevezett Dolinka völgyben lakik az erdők mélységében és a vadak hirneves

ellensége, a mult napok egy délutánján nyulászni ment kutyájával. Alig eresztette el a kutyát, ez nyomban erősen kezdett csaholni s a hajtás egyenesen feléje tartott, hol ő egy vén bükkfának támasztva hátát, lövésre készen várta a vadat. Ki is jött az csakhamar, de nem olyan, a melyet ő várt, hanem egy hatalmas anya medve két kölykével. A fenevad alig volt tőle 6—8 lépésre, mikor a tisztásra ért s a derék vadász nem is késedelmeskedett; hanem oda gyújtott s a halált hozó golyó nem csak az anya medvét furta át a lapoczká táján, de áthatolt még a mellette haladó egyik bocson is, mire mindkettő összeesett s kiadta páráját. A másik bocsnak nem menekült, hanem ott maradt az anyja mellett, mire a második lövés ezt is leterítette.

Itt legyen szabad még a robbanó golyó hatásáról is egy új tapasztalatot közölnöm. Gömör vármegye egyik erdejében, mely arról is nevezetes, hogy az évtizedek előtt itt garázdálkodó híres rabló Vidróczky a debreczeni hentesektől ellopott 300 darab disznót ide hajtotta, szeptember 18-án érdekes vadászat volt. Ezen a vadászatot részt vett Simon Gábor berzétei gazdatiszt is, ki szenvedélyes és kitűnő vadász hírében áll. A vadászatot nagyságos Szentiványi Árpád ur rendezte s nevezett gazdatisztnek a robbanó golyó használatát ajánlotta. A kutyák csakhamar egy óriás vadkant vertek föl s az egyenesen Simon ur állása felé törtetett, ki mintegy 10 lépésnyi távoból homlokra lőtte a robbanó golyóval. A vadkan a lövésre összeesett ugyan, de nyomban föltápaszkodott s tovább ment, ekkor a vadász a másik, nem robbanó golyót eresztette utána, mely a nagy állat életét nyomban kioltotta.

Az összegyűlt vadász urak ekkor vizsgálni keztek a robbanó golyó hatását. A golyó a vad homlokán

Hangokat hall, emberi hangokat, melyek közelednek. Egy társaság közeledik az uton, sietve kapja fel gyermekét s beljebb vonul a fák közé, hogy meg ne lássák. A hold kibújik a felhők mögül s ő megismeri a közeledőket.

A nagybátyja, a nagynénje, egy éles nyelvű, kegyetlen szigorú asszony, s még két ember jön lassan fölfelé az uton. Meg sem mocczan, lélekzeni is alig mer, hogy észre ne vegyék, el akar rejtekezni a világ elől. Legjobban szeretne elsülyedni, mélyen a föld alá.

Egyszerre csak felébred a gyermek, ez a gyűlölt poronty s nagyot visitva kezd sivalkodni. A leány megrettenve, eszeveszett dühvel szorítja kezét a gyermek szájára, hogy ne hallja ezt a rettenetes visitást, mely még elárulhatja.

Az emberek az uton lassan elhaladnak előtte. A gyermek, a mint anyja kezével betapasztja orrát, száját, fuldokolva vonaglik. A leány félelmében csak arra gondol, hogy a gyermek csak azért rugdos, mert kiáltozni akar, s még nagyobb haraggal szorítja kezét a

csecsemő arczára. Az emberek elmentek. Ő szinte megdermedve néz utánuk, hosszan hosszan elgondolkozik. Végre eszébe jut, hogy neki is mennie kell. Támolyogva áll fell s kezébe véve batyuját elindul.

Egy holdsugár rávetődik a gyermek arczára, ki most oly mozdulatlan. Az anya ránéz s borzadva sikolt fel. A csecsemő arca szederjes foltokkal van teli, szeme kidülledt, ajkai összeszorítva. Jéghideg.

Hirtelen tudatára ébred annak, a mi történt. Teljesen elveszti az irányt, melyben gondolatai haladjanak. Egy zürzavaros összevisszaság kinozza agyát, melynek minden része dolgozik, hogy fejét majd szét repeszti. Csak azt tudja, hogy a gyermek nem él. Aztán lassan tudatára jön annak a gondolatnak, hogy a holt tetemet el kell rejtenie. Itt van épp a közelben egy mély folyó. Teli rakja kövekkel a pólyát s bedobja a gyermeket a vízbe, mely magába nyeli a bűnt, a gyalázatot. Megszabadult. Senki se tudja, senki se látta, nyugodtan haza mehet, nem fogják bántani. Dolgozni akar, nem fog terhére lenni senkinek.

szétrobbant ugyan, de csak a bőrt repesztette meg s ütésével csak elszédítette a kant s ez — ha nincs még a másik közönséges golyó, — vigan élte volna tovább is világát. A tapasztalás e szerint azt mutatja, hogy a robbanó golyó csak oldal lövésnél jó, míg a homlokra alkalmazott lövésnél hatása nem sokat ér.

A mai fiatalság könnyelműségét élénken illusztrálja egy 17 éves rozsnjó kereskedő esete, ki szerelmes volt az egyik vendéglő pinczérnőjébe s miután ez másokkal is szeretett kaczerkodni, folyó hó 26.-án reggel 5 órakor a vendéglő egyik szobájában agyonlőtte magát.

Csucsom községében egy fiatal házaspár rosszul élt együtt s a menyecske elhatározta, hogy férjét elteszi láb alól. Elhatározását tett követte s midőn a férj a minap kifelé a kamarába, a gonosz asszony fejszét ragadott s ezzel olyan csapást mért az alvóra, hogy ez rövid idő múlva kiszenvedett. A gonosz asszony a törvényszék börtönében várja megérdemelt büntetését

Üdvözlettel

Mikó László
járásí erdőőr.

Válasz.

Zsurilla Antal kartársunk által az „Erdészeti Ujság” 51-ik számában fölvetett nyílt kérdésre a tölgy-makk átteleltetési módját illetőleg.

Hogy a tisztelt szaktárs ur becses kívánságának eleget tehessek, itt közlöm a tölgy-makknak általam tapasztalt és legjobbnak talált átteleltetési módját:

A tölgy-makkot télen át a megfagyás ellen olyképpen védjük meg, ha kint az erdőn egy arra alkalmas helyet kiszemelve, azt kettős kerítéssel vonjuk körül oly módon, hogy a földbe karókat verünk be s ezek

közeit vesszővel bevonjuk; az első kerítés körül mintegy 40 ctm. távolságra egy másik hasonló kerítés jön, a kettő között lévő hézagot ezután szalmával, szecskával, polyvával, vagy pedig száraz mohával jól kitöltjük. A bekerített földet mintegy 6—8 ctm. vastag szalmaréteggel földjük be, az az megaljazzuk s erre a rétegre szórjuk a makkot mintegy 25 ctm. vastagon; ezután ismét vékony szalma réteg, majd makk következik egész a kerítés magasságáig.

Ha már ezzel elkészültünk, a makk tetejére száraz falombot teszünk, a tetejét pedig kúp alakban zsuppal beföldjük, hogy az eső ne hatolhasson a makkhoz. Az egész alkotmány körül árkot vonunk, hogy víz ne kerülhessen alája.

Másik módja az eltevésnek az, hogy a földre szalmát hintve, a makkot arra szórjuk, azt lombbal betakarjuk és az egészet elföldeljük, ügyelnünk kell azonban ennél a módnál, hogy a kupac tetején 8—10 ctm. átmérőjű szelelő lyukak maradjanak, melyeken át a netalán nedves makk kipárologhasson s az egész meg ne fülledjen. Ennél a módnál is vizgyűjtő árkot kell alkalmazni.

Ezek a legbiztosabb módjai a makk átteleltetésének.

Szaktársi üdvözlettel

Machai Pál
sen. uradalmi főerdőőr.

Vadászatok.

A Liptó vármegyében fekvő „Podbanszko”-i bérbe adott kincstári vadász területen ifj. Széchenyi Imre gróf öt nap alatt 12 db. zerge bakot lőtt. A szarvas bögést először szept. 11-én hallottam. Seemann A. m. kir. erdőőr.

De nem fogják-e megtudni, nem derül-e ki előbb-utóbb. A víz, mely ott locsog lábai alatt a mélyben, a szikla tövében, nem fogja-e kiadni a gyermeket, a gyalázatot magából? Háta mögött megzörren a bokor. Jéghideg rémület fut végig rajta s elrohan. Nem mer vissza nézni, azt hiszi, üldözik. S lihegve rohan az uton lefelé. Bejut a faluba, a szülei házhoz. Csak ott az ablak alatt, ott mer körülnézni. Minden csendes, sehol egy ember, csak egy-egy kutya ugat. De nem jó idekin maradni, hátha utóléri. Bezörget az ablakon. Nem hallják. Most erősebben. Az udvaron a kutya hevesen kezd ugatni. Végre kinyílik az ablak s kinéz az anyja. Felsikoltva szaladt ajtót nyitni néki.

A leány nem tud szólni, nem mer szólni, fél hogy elárulja magát. Lámpát gyujtanak. Fölkel a család. Megjött a Boris. De milyen sápadt, s milyen zavaros a szeme.

Végre magához tér a leány. Eszébe jut, hogy nyugodtan kell viselni magát, mert másképp elárulja a bűnét. S elkezd beszélni, hogy ne haragudjanak, de ő

nem tud meglenni a városban, itt fog dolgozni, aratásnál kap munkát ő is. S megszólal az anyja.

Hát a kis gyerekekről nem is beszélsz Boris? Botlottál te is, mint annyi sok. Azt hol hagytad?

Az ám! . . . tudjuk az egészet. Nem is akartunk hallani sem felőled, de ha már itt vagy, mit csináljunk!

A leány csak néz mereven, örült tekintettel, aztán felugrik s kirohan. Utánna szaladnak s megtogják, hogy mit akar.

Elhozom a gyermeket, — sikoltott a leány — elhozom, ott van, a vízben, beledobtam, de talán él még, hagyjatok, elhozom! Beletelt egy pár nap, mire észhez tért szegény, de vesztére, mert akkor meg rátette rideg, kemény kezét az igazságszolgáltatás.

Szomszédok közt. A.: Hiszi Rézi asszony azt, a mit Sári asszonyról közösen beszélnek? — B.: Hogyne hinném, nem is kételkedem benne, de legyen szives és mondja, mit beszélnek róla?

Muralak 1897 szeptember 24. Tekintetes szerkesztő ur! Kedvelt lapunkban történt fölhívására értesitem, hogy most jöttem haza a bögés kihallgatásról, mely az idén az előző évek mögött maradt ugyan, azért mégis sikerült a vadász urnak, Hohenlohe herczeg ő magasságának f. hó 20-án történt megérkezésekor rövid fél órai cserkészés után egy gyönyörű tizenhatost éppen bögése közben leteríteni; 14-est és 12-est löhett volna többet is, de ezeket megkimélte s elutazott. Alig hogy elment, újból kihallgattunk egy 20-ast és egy 18-ast és az örömhirt megsürgönyöztük; azt hiszem, hogy erre a hirre még vissza fog térni a vadász ur. Igaz hive Farkass Ignác uradalmi erdőőr.

Különfélék.

Kérelem. Az új évfolyam kezdetén fölkérjük mindazokat, kik a multa nézve még hátralékban vannak, hogy tartozásaikat még e hó folyamán kiegyenlíteni sziveskedjenek. Ujabban ismét találkoztunk olyanokkal, kik miután hosszú időn át járaták lapunkat, de a fizetésről megfeledkeztek, egyszerre csak eddigi lakáskuról ismeretlen helyre költöztek s a mi legesodálatosabb, ezt nem is a posta, hanem ők maguk írták föl a visszaérkezett lap czimszalagjára. Az ilyenek tartózkodási helyének kinyomozása céljából külön rovatot fogunk nyitni s fölkérjük barátainkat, hogy a nyomozásban segítségünkre legyenek. Lapunk két első számát megküldjük a hátralékosoknak. ez után azonban a nem fizetőknél a küldést beszüntetjük s a követeléseink behajtását peres utra fogjuk terelni.

Az eltévedt golyó. Három jóbarát mulatott a minap csöndes borozgatás közben Sajó Kesziben: Giblak Ferencz gazdatiszt, a ki a házigazda volt, továbbá Kovács László és Bódi Pál. A békés délutánt véres esemény zavarta meg. Giblak elővette fegyverét és barátai előtt tisztogatni kezdte. Nem tudta, hogy töltve van a puska, a mely egyszerre elsült; a golyó Bódi szemébe furódott s halálát okozta. A jó kedv szomorúsággá változott. A házigazda egy ideig örült tekintettel nézte a halottat, aztán hirtelen magára sütötte a puska másik csövét. A golyó szétroncsolta félarcát, de azért még életben van. A tragédia hire az egész vidéken nagy részvétet keltett.

Meggyilkolt postásfiu. Abauj-Torna vármegye egy kicsiny bányatelepéről, Luciabányáról rablógyilkosság híret hozza a Bp. H. A telepnek, bár vasuti állomás, nincsen postahivatala s a leveleket, küldeményeket rendszeren egy postásleány szokta elhozni utolsó postaállomásról, Alsó-Mecenzéfről. A rimamurányi társulat számára érkezett leveleket rendszeren egy tizenkét esztendősi fiucska szokta elhozni este felé. Szeptember 27-én délben is elment a fiu a postára s átvette a küldeményeket melyek közt 238 frt. pénz is volt, a bányamérnök és az ellenőr fizetése. Este azonban hiába várták vissza, nem jött a gyerek. Keressésére csakhamar megindultak s meg is

találták Luciabánya vasuti állomása közelében. A fölvételi épülettől mintegy ötven lépésnyire feküdt holtan, melléből, a szíve tájékán még mindig patakzott a vér. A szegény fiut valaki agyonlőtte utközben, a golyó szívet furta keresztül és azonnal kioltotta életét. Mellette hevert táskája, kiürítve. Előhívták a fiu apját, ki hátára vette a halottat és úgy vitte haza. A gyilkosnak még eddig semmi nyoma.

Lipót herczeg vadászata. A visegrádi Koronakerdőszékhelyen szeptember 19 ike óta cserkészett Lipót bajor herczeg, királyunk veje, a ki igazi vadászszenvedélyvel járta napestig az erdőt és bár zsákmánya számára nem volt nagy, mert mindössze hét szarvas került terítékre, de annál kitünőbb volt a minőség, mert mind a hét hatalmas agancsu példány. A szarvasok közül egyiket három napig üldözte és a kedvéért négy kisebb bikát is elszasztott. A tegnapi cserkészésnél annyira átfázott, hogy az udvari orvost távirattal hívták hozzá. Az orvos jelentéktelen hülést konstatált és így a herczeg még tegnap átmehetett propelleren a Visegrád-Csavargózós állomásra, honnan orvosával és fővadászával Gödöllőre utazott. Bucsuzásakor a kincstári erdőszemélyzetnek, a járási főszolgabíróknak és a városi jegyzőnek köszönetet mondott a figyelemért és szolgálatkészségért, a melyben része volt.

Felrobbant gránát. Kern Mihály zöldségkereskedő tegnap Mödlingből Felixdorfba igyekezett kocsin. Mikor a kocsi egy árok mellett elhaladt, Kern az árokban egy ágyugolyót pillantott meg. Azt híven, hogy a golyó üres, felemelte és többször földhöz vágta, mikor egyszerre csak a gránát felrobbant s egész bal karját leszakította, azonkívül a fején is súlyos sérüléseket okozott. Mint Pottendorfól írják, a szerencsétlen súlyos sebeivel az ottani kórházba szállították.

Az elzalogosított feleség. Egy berlini ujság írja: Langerhausen-ban egy kereskedőnek elfogyott a pénze. Beszállásolta magát egy vendéglőbe, a hol jól megvacsorált, majd élete párjával visszavonult a szobájába: Másnap reggel valami ürügy alatt eltávozott. Délben a szálló tulajdonosa levelet kapott, melyben a vendég arra kéri, hogy a mig pénzre tesz szert, tartsa meg zálogul a feleségét. „Üdvözlöm önt és az én kedves nőmet és maradok stb.” így végezi levelét, Az asszonykának nolens-volens a szállóban kellett maradni, a vendéglős nem kis bánatára, a kinek gondoskodnia kellett az eltartásáról. Néhány nap múlva azonban megjelent a derék férj és kiváltotta ő nagyságát. A menyecske szeme ugyan csak szikrázott, mikor az ura eléje került. A szálló személynéje egy pár csattanás után ítélve azt hiszi, hogy a férj szeme is szikrát hányt.

Halál egy fogoly miatt Kaltenleutgebenből írják, hogy ott nagy részvétet kelt egy általánosan kedvelt nő halála. Dr. Reikh polgármester neje fogolymadarat bontott fel, miközben egy csontocska a kezébe ment és a jelentéktelen sebbel nem sokat törődött. Néhány nap múlva azonban vérmérgezés állott be oly nagy mérvben, hogy segíteni már nem lehetett. A szerencsétlen asszony irtózatosságot kinok között meghalt.

Hat sir, kilencz koporsó. Folyó hó 27-én temették el a kolozsvári katasztrófa halottait. A kilencz koporsó a bonczani intézet előtt volt felállítva s mint-hogy az elhunytak között vegyest katolikusok, kálvinisták és luteránusok voltak, 3 pap végezte a temetési szertartást, mely után a gyászmenet a temető felé indult. A vagy másfél kilométernyi utat legkevesebb 3—4 ezer ember lepte el. Az egyik sorba 3, a másikba 2 koporsót helyeztek, a többieket külön temették. A koporsók felett 3 munkás beszélt. A két első meghatott hangon bucsuzott az elhunytaktól, a harmadik aposztrofálta őket mint a tőke áldozatait s felhívta a munkásokat, hogy tartsanak össze, értsenek egyet. A temetés egyébiránt a legnagyobb rendben folyt le.

Megégetta paradicsomban. Az erdélyi Almás-Kamarás községben nem mindennapi baleset történt. Szeidler Mihályné, mint jó gazdasszony nagy üstben paradicsomot főzött ki, mely már javában forrott a tűzön, mikor egy pillanatra eltávozott a konyhából. Magára hagyta Annuska leányát, a ki kíváncsi volt az üst rejtelseire, felállt egy szekérre s úgy tekintett be a paradicsomos gőzbe. Egyszerre azonban elvesztette egyensúlyát s fejével beleesett az üstbe. A gondatlan anya leánykájának összeégett holtestét huzta ki az üstből.

Mikor az emberből csillag lesz. Weber Emilből, egy bécsi zenetanítóból csillag lett. Maga mon-dotta, s az emberi nem ez érdekes átvaltozását szeptember 26-ról 27-ére virradó éjjelen tőle telhető leghangosabb szóval sietett tudtára adni vele lakó nővéreinek. Hogy új hivatásának megfelelő állást foglaljon el, nővére ágyára állott s erről a magasságról adta tudtára, hogy ő már régóta halott, s csak azért lépett ki sirjából, hogy nő-vérét megölje. Így akarja rendeltetése betöltésében segíteni, mert róla is meg vagyon írva, hogy csillaggá lesz.

Bátyja magából kikelt arca s a meglepő hír annyira megrémítette a leányt, hogy segítségért kiáltott, a mi az őrjöngő zenetanárt méginkább izgatta, s a butorokat kezdte szétzuzni. Mire a segítség kiáltásokra a lakásba ment a házmester, a szerencsétlen zenetanítót már sehöl sem találták. Az udvaron fogták el és nagy küzdelem után megfékeztek.

A szerencsétlen zenetanító három hónap előtt egy spiritisza-társaságba lépett s beleőrült a spiritizmusba. Szalón kabátban és cilinderben járt, de mezítláb és most, mint mondtuk, az a mániája, hogy ő csillag.

Kínálat. — Kereslet.

Eladók: egy másfél éves angol pointier sötét színű kan vizsla, németül idomított, szép alak, jól dolgozik; ára 50 frt; továbbá 2 darab 3 hónapos angol pointier vizsla kölyök, egyik sötét-barna, másik tarka, mindkettő kan; áruk egyenkint 15 frt. Venni szándékozók forduljanak Magyar György uradalmi vadászhoz; lakik: Árpádhalom, u. p. Mágocs, Csongrád megye.

Szerkesztői üzenetek.

J. J., D. Cs. A. most is a kudsiri erdőgondnokságnál van s a doneai védkerületet látja el; rangja IV. oszt. faraktárór. — Teendője védkerületének ellátása, — no meg egyéb is, mert pár hét előtt megnősülvén, most szoktatja magát a házasság életigájába, mely azonban — úgy hiszszük — nem lesz valami nagyon nehéz. —

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:
Podhradszky Emil.

Legbiztosabb szer
az általánosan elismert és jó hatásnak bizonyult

„BARÁT-ITAL”

ezimű növényyszer gyomor-likőr készítményem székrekedés, hidegtelés, étvágytalanság és az ebből eredő bajok ellen. Egy üveg ára 40 és 80 kr. használati könyvvel együtt, mely számos köszönő levelet is tartalmaz.

Kapható szépszébesen és minden község és város fűszerkereskedéseiben, valamint Hódmező-Vásárhelyen a készítő

Zenke Zoltánnál Árpád-utca 12.

A nmélt. m. kir. és osztr. cs. keresk. miniszter
urak által kihirdetve és törv. védve.

Ismét elárúsító fűszerkereskedők nagyobb
jutalék mellett keresetnek.

MEGJELENT

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelesügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk ujjalag megbízatott

a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati czikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHAK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Fensége József Főherceg udvari szállító
A földmivelés m. kir. Ministerium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.